C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lovecraft_Howard_Phillips-Ve_zdech_Eryxu.PDB

PDB Name: H.B.Lovecraft - Ve zdech Eryxu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.11.2008
Modification Date: 11.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

H. P. Lovecraft
Ve zdech Eryxu
Dříve než se pokusím odpočívat, uspořádám svoje poznámky a připravím zprávu, kterou musím podat. To, co jsem zjistil, je tak prosté a tak naprosto odlišné od veškerých dosavadních zkušeností a předpokladů, že musím líčit události velmi opatrně.
V hlavním kosmickém přístavu Venuše jsem přistál 18. března pozemského času, 9. VI. planetárního kalendáře. Zařadili mě do hlavní skupiny vedené Millerem, dostal jsem výstroj - hodinky, přizpůsobené o něco rychlejší rotaci Venuše - a prodělal obvyklý výcvik s maskou. Po dvou dnech mě prohlásili za schopného služby.
Vyšel jsem 12. VI. za svítání ze stanice Společnosti Krystal na Terra Nova a *jrdal se jižné trasou, kterou letecky zmapoval Anderson. Šlo se mi špatně, protože po dešti jsou džungle skoro neprůchodné. Spletené liány a popínavé rostliny jsou pevné jako kůže, patrně díky vlhku; jsou tak tuhé, že některé z nich musím nožem přeřezávat až deset minut. Do poledne les trochu vyschl - rostlinstvo měklo a gumovatělo, že jím nůž lehce prošel -, ale ani potom jsem nepostupoval rychle. Carterovy kyslíkové masky jsou příliš těžké -jenom to, že je nosíte, vás zpola oddělá. Duboisovy masky, které mají filtr namísto trubic, Čistí vzduch při poloviční váze stejně dobře.
Vypadalo to, že detektor krystalů pracuje správné, protože neochvějně ukazoval směrem, který naznačovala Andersonova zpráva. Je zvláštní, jak princip přitažlivosti funguje - není to žádný podfuk "kouzelných proutků", jak je známe tam u nás doma. Nejvýš tisíc mil odtud musí být velké ložisko krystalů, ačkoli ho asi budou v jednom kuse hlídat ti hnusní lidoještěři. Možná že si o nás myslí, že jsme blázni, když jsme přišli na Venuši shánět tuto surovinu, stejně jako si myslíme my o nich, že jsou blázni,

když kvůli každému kousku ryjí v bahně a pak je shromažďují ve svém chrámu. Kéž by si vymysleli jiné náboženstvíUi, protože z krystalů stejné nemají žádný užitek, jenom se k nim modlí. Dovolili nám, abychom jim vzali cokoli, co potřebujeme, až na náboženství - a i kdyby se naučili získávat z krystalů energii, bylo by jí dost pro jejich planetu i pro
Zemi. Pokud jde o mě, nebaví mé nechávat hlavní ložiska na pokoji a hledat jenom jednotlivé krystaly kolem lesních řečišť. Občas mě popadne chuť poslat na ty šupinaté chudáky naši dobrou armádu a nadobro je vypakovat. Nějakých dvacet lodí by mohlo přivézt dost chlapců, kteří by to zvládli. Nemůžu těm zatraceným potvorám říkat lidi jenom kvůli tomu, že mají svoje "města" a věže. Neumějí nic jiného než stavět - a zacházet s meči a otrávenými šípy - nevěřím, že ta jejich takzvaná města jsou v něčem jiná než mraveniště nebo bobří hráze. Pochybuji, že vůbec mají skutečný jazyk - všechny ty řeči o psychické komunikaci za pomoci tykadel na hrudníku mě jenom dráždí. Lidi se nechali splést jejich vzpřímeným držením těla; pozemšťanům se podobají jenom náhodou.
Rád bych jednou prošel venušskou džunglí, aniž bych se musel dívat po těch jejich mlčenlivých tlupách nebo se vyhýbal jejich zatraceným šípům. Možná to byli správní hoši, než jsme se začali zajímat o krystaly, jenomže teď je s nimi pekelná svízel - střílejí po nás Šípy a bourají vodní potrubí. Čím dál víc věřím, že mají nějaký zvláštní smysl jako naše detektory krystalů. Nikdy nikdo neslyšel, že by obtěžovali člověka - až na dálkové ostřelování -, který u sebe neměl krystal.
Kolem jedné hodiny odpoledne mi Šíp málem srazil přilbu, až jsem se lekl, že mi proděravěl přívod kyslíku. Ti prohnaní syčáci nevydali ani hlásku a už se na mé ve třech vrhli. Zametl jsem kolem sebe plamenometem a protože barvou splývali s džunglí, zahlédl jsem jenom pohybující se liány. Jeden z nich byl vysoký plných osm stop, měl rypák jako tapír. Další dva měli normálních sedm stop. Důvod, proč ještě nevyhynuli, spočívá jen v tom, že je jich tolik - jediný oddíl plamenometníků by je mohl poslat ke všem čertům. Stejně je zvláštní, že ovládli planetu. Nebylo tu žádné další zvíře vyspělejší než plaziví akmani a skoráši nebo létající tukáši, kteří žijí na druhé pevnině - samozřejmě pokud se něco neschovává v dírách na Dionině plošině.
Kolem druhé hodiny se detektor stočil na západ a signalizoval jednotlivé krystaly vpředu po pravé straně. To souhlasilo s Andersenem, takže jsem se vydal tím směrem. Šlo se hůř.? nejen proto, že se terén zvyšoval, bylo tu také víc zvířat a masožravých rostlin. Bez ustání jsem sekal do pakrys a šlapal po skoráších, a můj kožený oblek byl celý poprskaný od darošů, kteří se na mě sápali ze všech stran. Slunce svítilo stále méně, protože padala mlha, bláto ani neuschlo. Při každém kroku jsem se bořil pět šest palců hluboko a pokaždé, když jsem vytahoval nohu, ozvalo se mlaskavé blop. Kéž by tak někdo vynalezl pro zdejší podnebí bezpečný oblek z něčeho jiného než kůže. Látka by samozřejmě zplesnivěla; ale nějaká jemná kovová tkanina, která se netrhá - něco jako je ochranná vrstva na zkázovzdorných záznamových svitcích - ta by neměla být problémem.
Asi ve 3:30 jsem se najedl - pokud se jídlem dá nazvat polykání odporných vyživovacích tablet, s nasazenou maskou. Brzy potom jsem si všiml, že se krajina hodně změnila -jasné, jedovatě vypadající rostliny ztrácely barvu a připadaly mi jako přízraky. Obrysy všeho okolo se rytmicky chvěly, v pomalém, neochvějném tempu se zjevovala zářivá světélka a proplouvala kolem mě. Potom se zdálo, že teplota se mění ve stejném rytmu jako zvláštní bubnování.
Vypadalo to, že celý vesmír duní temným, pravidelným pulsem, který proniká do všech koutů a zaplavuje mé tělo a mozek. Ztratil jsem pojem rovnováhy a potácel se jako v mrákotách; nic nepomohlo, když jsem zavřel oči a zacpal si rukama uši. Myslelo mi to ale pořád jasně a za pár minut jsem přišel na to, co se stalo.
Narazil jsem na nejméně jednu z oněch podivných rostlin, které vyvolávají fátu morgánu, o nichž jsem od našich lidí slyšel tolik vyprávět. Anderson mě před nimi varoval a podrobně mi popsal, jak vypadají - hustě porostlý stonek, Špičaté listy a strakaté květy, jejichž plynové výpary navozující halucinace proniknou každým dosud existujícím typem masky.
Když jsem si připomněl, co se stalo Baileymu před třemi roky, propadl jsem na chvíli panice a začal jsem se motat a překotně potácet tím bláznivým, divným světem, který kolem mě upletly rostlinné výpary. Pak se mi vrátil zdravý rozum a já si uvědomil, že jediné, co musím udělat, je dostat se z dosahu nebezpečných květů - musím zamířit opačným směrem, než je zdroj bubnování, a prosekávat si cestu

naslepo - bez ohledu na to, co bych třeba viděl sviset se kolem - až se dostanu dostatečně daleko z akčního rádiu rostliny.
I když se všechno nebezpečně točilo, snažil jsem se vykročit správným směrem a prodírat se vpřed. Určitě jsem nešel přímo, protože se zdálo, že to trvalo hodiny, než jsem se vymanil z pronikavého vlivu hypnotické rostliny. Postupně mizela roztančená světélka a chvějivá duhová krajina se vracela do pevných obrysů. Když už jsem byl úplně v pořádku, podíval jsem se na hodinky a byl jsem překvapen, že bylo teprve 4:20. Zdálo se mi, že uplynula celá věčnost, ale příhoda netrvala ani půl hodiny.
Každé zdržení však bylo mrzuté a já jsem při ústupu před rostlinou ztratil směr. Zamířil jsem rovnou do kopce, směrem, který naznačil indikátor krystalů, a pustil jsem se do úkolu se vší energií. Džungle byla stále hustá, bylo tu už ale méně zvířat. Jednou mi masožravá rostlina chytila pravou nohu a držela ji tak pevně, že jsem do ní musel třikrát seknout, aby mě pustila; rozsekal jsem ji pak na kousky a Šel jsem dál.
Asi tak za hodinu jsem viděl, že džungle řídne, a v pět hodin - poté, co jsem prošel pásem stromovitých kapradin s chudým podrostem - jsem se náhle vynořil na široké, mechem porostlé plošině. Postup byl teď rychlejší a podle chvění jehly detektoru jsem poznal, že jsem poměrně blízko krystalu, který hledám. To bylo divné, protože většina tu a tam poházených vejcovitých sféroidů se našla v lesních říčkách a ne na holých návrších.
Terén stoupal a skončil hřebenem. Dosáhl jsem vrcholu v 5:30 a tam jsem před sebou uviděl rozsáhlou pláň s lesem v dálce. Tohle určitě byla plošina letecky zmapovaná Matsugawou už před padesáti lety a v našich mapách nazvaná Eryx nebo Eryxská vysočina. Srdce mi rozbušila maličkost, nacházející se nedaleko středu plošiny. Byl to světelný bod, zářící skrz mlhu, který jako by soustředil pronikavé světlo nažloutlých, mlhou oslabených slunečních paprsků. Bezpochyby to byl krystal, který jsem hledal - věcička, která pravděpodobně nebyla větší než slepičí vejce, ale tajila v sobě dost energie na rok pro celé město. Když jsem zahlédl vzdálenou zář, těžko jsem se mohl divit, že ti ubozí lidoještěři takové krystaly uctívají. A to ještě ani nemají ponětí o síle, která je v nich skryta.
Dal jsem se do běhu a zkusil získat nečekaný úlovek co nejrychleji; rozzlobilo mě, že pevný mech ustoupil měkkému, nechutnému bahnu, které sem tam zdobily osamocené trsy plevele a popínavých rostlin. Bezhlavě jsem se řítil vpřed - stěží jsem se porozhlédl, jestli se tu okolo nepotulují lidoještěři. Nebylo pravděpodobné, že by mé odstřelili na otevřeném prostranství ze zálohy. Jak jsem se přibližoval, zdálo se, že světlo přede mnou roste co do velikosti i záře, a já si začal uvědomovat, že je na něm cosi zvláštního. Určitě to byl krystal nejlepší kvality a moje dobrá nálada stoupala s každým pleskavým krokem.
Teď musím být zvlášť opatrný při formulování zprávy, protože to, co budu muset říct, se snad ještě nikdy nestalo - ačkoli moje tvrzení je naštěstí ověřitelné. Běžel jsem dopředu a byl jsem stále dychtivější, až jsem se dostal na sto yardů ke krystalu - byl posazený na jakémsi vršku uprostřed všudypřítomného bahna, to bylo trochu divné - když jsem najednou hrudníkem a zaťatými pěstmi do čehosi strašně narazil, až jsem se překotil zpátky do bláta. Náraz byl tak silný, že ani měkká půda s divokými rostlinami nezachránila mou ubohou hlavu od pořádného otřesu. Chvíli jsem ležel na.zádech tak, jak jsem dopadl, příliš překvapený na to, abych mohl myslet. Pak jsem se napůl mechanicky vyškrábal na nohy a začal si stírat z koženého obleku nejhorší bláto a šlem.
Neměl jsem ani zdání, na co jsem narazil. Neviděl jsem ani předtím, ani teď nic, co se mnou tak zamávalo. Copak jsem jenom uklouzl po blátě? Otlučené prsty a bolavá hruď mi říkaly něco jiného. Nebo měla nehodu na svědomí nějaká ukrytá hypnotická rostlina? To nebylo pravděpodobné, protože jsem nepociťoval žádné obvyklé příznaky a taky tu nebyl místo dost vhodné a typické, aby tam mohla skrytě růst. Kdybych byl na Zemi, měl bych podezření na bariéru silového N-pole, kterou vytvořila některá vláda, aby označila zakázanou zónu, ale v této liduprázdné oblasti to bylo absurdní.
Když jsem se dal konečně dohromady, rozhodl jsem se opatrně věc prozkoumat. Vystrčil jsem ruku s nožem co nejdál před sebe, aby nůž narazil na podivnou překážku první, a vydal jsem se znovu vpřed směrem ke svítícímu krystalu - každý krok jsem si pořádně rozmyslel. Při třetím kroku mě zastavil špička nože, která narazila na cosi zjevně pevného - tam, kde moje oči nic neviděly.
Nejdřív jsem se lekl, ale pak jsem sebral odvahu. Napřáhl jsem levou ruku v rukavici a přesvědčil se, že

přede mnou je neviditelní hmota -nebo hmatatelná iluze pevné hmoty. Dotykem jsem zjistil, že překážka je velká a téměř sklovitě hladká, bez známek spojování do různých bloků. Odhodlal jsem se k dalšímu experimentování, stáhl si rukavici a zkoušel věc holou rukou. Byla opravdu tvrdá a sklovitá, zvláštně chladivá na rozdíl od okolního vzduchu. Podíval jsem se co nejvýš a snažil se zahlédnout něco, co by naznačovalo přítomnost cizího tělesa, ale neviděl jsem nic. Ani stopa po refrakci, když jsem se zahleděl na vzdálenou krajinu. Nikde žádný odraz slunečních paprsků, což dokazovalo, že tu není žádná zrcadlová plocha.
Palčivá zvědavost začala vytlačovat všechny ostatní pocity a já rozšířil výzkumy. Rukama jsem zjistil, že překážka sahá od země až kamsi nahoru, kam jsem nedosáhl, a že se táhne po obou stranách bůhví kam. Pak to byla jakási zeď - všechny moje dohady o materiálu a účelu ale k ničemu nevedly. Znovu jsem si vzpomněl na hypnotickou rostlinu a sny, které přivolává, ale po krátké úvaze jsem tuto myšlenku zavrhl. Poklepal jsem.na bariéru rukojetí nože, kopal do ní těžkýma botama a zkoumal zvuky, které se ozývaly. Trochu to připomínalo cement nebo beton, i když ruce cítily spíš sklo nebo kov. Určitě jsem stál před něčím, s čím se ještě nikdo zatím nesetkal.
Pak mě logicky napadlo, že bych měl zjistit rozměry zdi. Výška bude tvrdý oříšek, pokud se vůbec dá vyřešit, ale zjistit délku a tvar nebude snad trvat dlouho. Napřaženýma rukama jsem jel po zdi a zamířil pomalu doleva. Po několika krocích jsem došel k závěru, že zeď není rovná, ale že jsem obešel část kruhu nebo elipsy. A pak moji pozornost upoutalo něco jiného - něco, co souviselo se stále vzdáleným krystalem, který jsem tak chtěl.
Už jsem řekl, že i z větší vzdálenosti byla poloha svítícího předmětu zvláštní - ležel na mírném kopečku, který se zvedal z bahna. Teď - asi ze sta yardů - jsem viděl jasně, i když se tu válela mlha, jaký byl ten kopeček. Ve skutečnosti to bylo tělo muže, oblečené v koženém obleku Společnosti Krystal. Muž ležel na zádech, kyslíková maska trčela z bláta vedle něj. V pravé ruce, v křeči přitisknuté na hruď, držel krystal, který mě sem dovedl - sféroid neuvěřitelné velikosti, tak velký, že ho mrtvé prsty stěží obemkly. I na tu vzdálenost jsem viděl, že tu tělo neleží dlouho. Rozklad ještě příliš nepostoupil, a to ve zdejším podnebí znamenalo, že smrt nastala nejvýš den předtím. Brzy mrtvolu obsypou zdejší odporné masařky. Zajímalo mě, kdo to byl. Určitě nikdo, koho jsem viděl na nynější výpravě. Musel to být jeden z veteránů s dlouhodobým zvláštním posláním pro neohraničenou oblast, kteří sem přišli nezávisle na Andersenově výzkumu. Ležel tam, už ho nic nebolelo, jenom paprsky velkého krystalu prosakovaly mezi jeho ztuhlými prsty.
Plných pět minut jsem jenom stál a ohromeně a uznale se díval. Sedl na mě podivný strach a nepochopitelné nutkání utéct. To nemohli udělat ti zákeřní lidoještěři, protože muž stále držel v ruce krystal, který našel. Souviselo to nějak s neviditelnou zdí? Kde krystal našel? Andersenův přístroj ukázal přítomnost krystalu ještě předtím, než ten člověk zahynul. Neviditelná bariéra mi začala připadat zlověstná, otřásl jsem se a uskočil od ní. Věděl jsem ale, že její tajemství musím rychle a důkladně prozkoumat právě kvůli nedávné tragédii.
Najednou - jak jsem nutil mozek, aby začal znovu přemýšlet - mě napadl způsob, jak zjistit výšku zdi, nebo aspoň poznat, jestli zeď někde končí. Nabral jsem do ruky bláto, nechal ho okapat, až drželo trochu pohromadě, a pak jsem jím mrskl vysoko do vzduchu proti úplně průhledné bariéře. Ve výšce asi čtrnácti stop hrouda se slyšitelným plesknutím narazila na neviditelný povrch, rozprskla se a s udivující rychlostí stékala v mizejících čůrcích. Takže zeď byla pěkně vysoká. Druhou hrst jsem vyhodil v ještě ostřejším úhlu, bahno narazilo na povrch ve výšce asi osmnácti stop a zmizelo stejně rychle jako poprvé. Teď jsem sebral všechnu sílu a připravil se, abych třetí hrst vyhodil co nejvýš. Vymačkal jsem bláto, aby hrouda bylo co nejsušší, a mrštil s ní do výšky tak příkře, že jsem se bál, že vůbec nenarazí. Podařilo se, a tentokrát bariéru přelétla a spadla s pořádným cákancem do bláta za ní. Konečně jsem měl jakousi představu o výšce zdi, přehodit ji se mi podařilo ve výšce nějakých dvacet nebo jednadvacet stop. Přelézt devatenáct či dvacet stop vysokou, kolmou, sklovitě hladkou zeď, to nejde. Pak musím bariéru obejít a doufat, že najdu bránu, nebo dojdu na konec, nebo k nějakému průchodu. Tvoří překážka úplný kruh nebo jiný útvar, nebo byla postavena jen do oblouku, nebo půlkruhu? Pustil jsem se do průzkumu a pokračoval doleva, rukama hmataje nahoru a dolů po neviditelném povrchu, a hledal jsem nějaké okno nebo jiný malý vstup. Než jsem začal, pokusil jsem se označit své postavení důlkem v bahně, jenomže

bláto bylo příliš řídké, aby v něm zůstaly nějaké stopy. Zapamatoval jsem si tedy svoje stanoviště podle vysokého cykasu, který rostl ve vzdáleném lese a vypadal, že je v jedné přímce se sto yardů vzdáleným krystalem. Jestli tu žádná brána nebo průchod není, poznám to, až celou zeď obejdu.
Moc daleko jsem nedošel a už jsem věděl, že křivka, kterou opisuji, je uzavřená kružnice o poloměru asi sto yardů - pokud je křivka pravidelná. To znamenalo, že mrtvý muž leží blízko u zdi, skoro přesně naproti místu, odkud jsem vyšel. Byl uvnitř nebo vně zdi? To jsem se měl brzy dozvědět.
Jak jsem pomalu obcházel bariéru, aniž jsem nacházel bránu, okno nebo jiný vchod, došel jsem k závěru, že tělo leží uvnitř. Když jsem mrtvého muže uviděl zblízka, jeho rysy mě jaksi zneklidnily. V jeho výrazu bylo cosi varovného, stejně se na mě dívaly i skelné oči. Když jsem se dostal ještě blíž, usoudil jsem, že je to Dwight, veterán, kterého jsem nikdy osobně neznal, ale loni mi ho kdosi ukázal. Krystal, který svíral, stál za to - byl to největší kousek, jaký jsem kdy viděl.
Byl jsem u těla tak blízko, že kdyby nebylo bariéry, mohl jsem se ho dotknout, když tu moje hmatající ruka proklouzla za neviditelný roh. Ve vteřině jsem zjistil, že je tam mezera na tři stopy široká, sahající od země do větší výšky, než kam jsem mohl dosáhnout. Nebyly to žádné dveře, ani stopa po závěsech, které by prozradily, že tu * dveře kdysi byly. Nezaváhal jsem ani vteřinu, vstoupil dovnitř, a po dvou krocích jsem se ocitl u zhrouceného těla - leželo v pravém úhlu k hale, do které jsem vstoupil, v jakési vnitřní chodbě bez dveří. Znovu jsem se podivil, když jsem zjistil, že vnitřek obrovské ohrady je přepážkami rozdělený do částí.
Sklonil jsem se, abych ohledal tělo, a zjistil jsem, že nenese žádnou stopu po zranění. To mě ani nepřekvapilo, protože skutečnost, že tu krystal zůstal, mluvila ve prospěch pseudohadích domorodců. Rozhlížel jsem s, jestli neuvidím, co zavinilo smrt, a moje oči zachytily kyslíkovou masku, ležící u nohou mrtvoly. Tady by mohl být důvod. Bez tohoto přístroje nemůže lidská bytost dýchat venušský vzduch déle než třicet vteřin, a Dwight - pokud to byl on, svou masku zřejmě ztratil. Asi si ji pořádně nepřipnul, takže vahou trubic se uvolnily přezky -to by se u masky s Duboisovým filtrem stát nemohlo. Půlminutová rezerva byla příliš krátká na to, aby se člověk shýbl a znovu si přístroj nasadil - nebo byla zrovna koncentrace kyanidů v atmosféře příliš vysoká. Možná obdivoval krystal - ať už ho našel kdekoli. Zjevně ho právě vytáhl z kapsy obleku, protože patka nebyla zapnutá. Pustil jsem se do vyprošťování obrovského krystalu z prstů mrtvého prospektora - tělo bylo tak ztuhlé, že šlo o obtížný úkol. Sféroid byl větší než mužská pěst a odrážel jako živý narudlé paprsky slunce putujícího k západu. Když jsem se dotkl zářivého povrchu, proti své vůli jsem se otřásl -jako bych s nádherným předmětem vzal na sebe také záhubu, které podlehl dřívější nositel. Nevolnost však brzy pominula a já krystal pozorně uložil do kapsy koženého obleku. Pověrčivosti jsem nikdy netrpěl.
Přílbou jsem zakryl mužův mrtvý, vytřeštěný obličej, narovnal jsem se a prošel zpátky neviditelným vchodem do vstupní haly velké ohrady. Znovu mě přepadla zvědavost, co za impozantní stavbu jsem to objevil, a týral si mozek spekulacemi o materiálu, původu a účelu. Nevěřil jsem ani chvilku, že zeď postavily lidské ruce. První naše lodě přistály na Venuši teprve před dvaasedmdesáti lety a jediné lidské bytosti na planetě jsou na Terra Nova. Ani lidé neznají tak dokonale průhledný, pevný materiál, který nelomí světlo. Prehistorické vpády lidí na Venuši taky nemusím brát v úvahu, takže se musím vrátit k myšlence, že stavbu vztyčili domorodci. Žila na Venuši před lidoještěry ještě jiná, zapomenutá, vysoce vyspělá rasa? Pseudohadí národ, i s jeho pracně stavěnými městy, mi se zdí takového druhu nejde dohromady. Určitě tu kdysi dávno žily jiné bytosti, a toto je možná poslední památka na ně. Nebo příští expedice najdou další podobné ruiny? Účel stavby mi zcela unikal -ale podivný a na první pohled nepraktický materiál nabízel domněnku, že se jedná o budovu postavenou k náboženským účelům.
Uvědomil jsem si, že takové problémy nevyřeším a Že to jediné, co můžu dělat, je, Že neviditelnou strukturu prozkoumám. Místnosti a chodby se prostíraly na zdánlivě neporušené blátivé pláni; domníval jsem se, Že když poznám, jak jsou rozmístěny, zavede mě to k něčemu důležitému. Tak jsem se vydal po hmatu zpět, minul tělo a postupoval dopředu a dovnitř, odkud asi mrtvý muž přišel. Později prozkoumám vstupní chodbu, ze které jsem vyrazil.
Tápal jsem jako slepec, i když mlhou prosvítalo slunce, a pomalu jsem se sunul dopředu. Chodba se brzy ostře stáčela a pokračovala spirálou do středu ve stále se zmenšujících kruzích. Sem a tam jsem nahmatal vnitřní sekce bez dveří a párkrát jsem narazil na rozcestí dvou, tří nebo Čtyř rozbíhajících se

uliček. V takových případech jsem se pouštěl tou nejvnitrnější chodbou, co vypadala jako pokračování té mojí. Až dojdu doprostřed a budu se z hlavních místností vracet, budu mít dost Času zkoumat odbočky. Těžko dokážu popsat, jak zvláštní to byl pocit - tápavě hledat neviditelnou cestu v neviditelné budově, kterou postavily Čísi zapomenuté ruce na cizí planetě!

Nakonec jsem hmatem a s klopýtáním zjistil, že chodba končí na větším otevřeném prostranství. Celé jsem je obešel, byla to kruhová místnost o průměru asi deseti stop; a z polohy mrtvého muže vzhledem k určitým bodům ve vzdáleném lese jsem soudil, že se nacházím poblíž nebo přímo ve středů budovy. Vybíhalo z něj pět dalších chodeb kromě té, kterou jsem přišel, ale tu svoji jsem si dobře zapamatoval podle polohy mrtvoly vzhledem k jednomu zvláštnímu stromu na obzoru, který jsem viděl, když jsem stál přesně ve vchodu.

V místnosti nebylo nic, co by ji charakterizovalo - podlahu tvořilo řídké bahno jako všude. Chtěl jsem vědět, jestli je tu nějaká střecha, tak jsem zopakoval zkoušku s házením bláta, a zjistil jsem, že tu žádná střecha není. Jestli tu nějaká kdy byla, musela spadnout už dávno, protože jsem nezakopával o žádné trosky nebo roztříštěné bloky. Přišlo mi moc divné, že ta zjevně prastará stavba nejeví ani známku rozpadání, nikde žádné vydrolené zdivo, ani stopa po zkáze.

Co to bylo? Co to kdysi bylo? Z čeho to bylo? Jak to, že jsem nenašel spáry ve sklovitých, podivně jednolitých zdech? Proč tu nebyly dveře nebo jejich zbytky, venku ani uvnitř? Věděl jsem jenom, že jsem v kruhové budově bez střechy a bez dveří, která je postavena z jakéhosi tvrdého, hladkého, dokonale průhledného materiálu, který nelomí a neodráží světlo, o průměru sto yardů, s mnoha chodbami a s malou kruhovou místností uprostřed. Přímým zkoumáním jsem se nemohl více dovědět.

Všiml jsem si, že slunce - zlatorudý kotouč plovoucí v Šarlatově oranžovém poli nad zamlženými stromy na obzoru - se přiblížilo k západu. To znamenalo, že si budu muset pospíšit, jestli chci najít suché místo na přenocování dřív, než se setmí. Už dávno jsem si vyhlédl místo na pevném, mechem porostlém okraji planiny poblíž hřebenu, odkud jsem prve pozoroval světélkující krystal, a věřil jsem, že budu mít jako vždycky Štěstí a lidoještěři mě nenapadnou. Vždycky jsem se snažil prosadit, Že bychom měli chodit aspoň ve dvou, aby jeden měl hlídku, zatímco druhý spí. Ale Společnosti to bylo jedno, protože zatím došlo jenom k málo nočním útokům. Ti Šupinatí darebáci měli asi v noci potíž s viděním, i když měli ty svoje divné pochodně.

Vybral jsem si chodbu, kterou jsem přišel, a začal se vracet ke vchodu. Další průzkumy mohou počkat do zítřka. Nahmatával jsem směr spirálovitou chodbou, jak nejlépe jsem uměl -podle paměti, orientačního smyslu a podle některých trsů trávy -, až jsem se znovu ocitl v těsné blízkosti mrtvoly. Zahlédl jsem dvě masařky, jak na1étávají na přilbou přikrytý obličej, a to znamenalo rozklad. S pocitem marnosti a hnusu jsem zvedl ruku, abych tyto saprofágy smetl - když tu se přihodila prapodivná věc. Moje ruka uprostřed pohybu narazila na neviditelnou zeď, což znamenalo - bez ohledu na to, jak pečlivě jsem hledal cestu - že jsem se nevrátil do chodby, ve které tělo leží. Místo toho jsem se ocitl v souběžném koridoru, bezpochyby jsem Špatně odbočil na některém ze spletitých rozcestí.

Zadoufal jsem, že dojdu ke vstupu do krajní chodby, a postupoval jsem vpřed, ale narazil jsem na slepou zeď. Takže se budu muset vrátit do místnosti uprqstřed a hledat směr znova. Nevěděl jsem přesně, kde jsem udělal chybu. Rozhlédl jsem se po zemi, jestli tam nějakým zázrakem nezůstaly Šlápoty, ale na první pohled bylo jasné, že řídké bahno podrží otisky jenom několik málo vteřin. Cestu doprostřed jsem našel bez obtíží, a tam jsem se soustředil na správný východ. Předtím jsem to vzal příliš vpravo. Teď musím někde odbočit vlevo - kde, to se uvidí cestou.

Jak jsem se prohmatával dopředu, cítil jsem, že tentokrát jdu správně, a zabočil jsem vlevo na rozcestí, které, jak jsem si byl jist, mi bylo známé. Pokračoval jsem j>o spirále a dával pozor, abych nevstoupil do vnitřních chodeb. Brzy jsem však znechuceně pozoroval, že míjím tělo příliš daleko; tahle chodba určitě vede k vnější zdi daleko za ním. Doufal jsem, že je třeba další východ v polovině, kterou jsem neprozkoumal, proto jsem popošel několik kroků, ale znovu jsem narazil na pevnou zeď. Viděl jsem, že plán budovy je daleko složitější, než jsem si myslel.

Rozhodoval jsem se, jestli se mám znovu vracet doprostřed nebo zkusit některou pobočnou dráhu, která míří k tělu. Když si vyberu druhou možnost, budu riskovat, že si popletu plán cesty, který mám v hlavě; radši bych to neměl zkoušet, pokud nevymyslím způsob, jak označit místa, kudy jsem prošel. To byl

opravdu problém, hořecně jsem v duchu pátral po řešení. Vypadalo to, že u sebe nemám nic, co by nechávalo stopy, ani co by se dalo sypat - nebo odtrhávat a pohazovat každou minutu.
Pero nenechalo na neviditelné stěně ani čárku a odhazovat za sebou vyživovací tablety se mi nechtělo. I kdybych to zkusil, brzy by mi došly - navíc by se malé tablety okamžitě zabořily do bahna. Hledal jsem po kapsách staromódní zápisník - často se na Venuši neoficiálně používá, i když papír ve zdejším podnebí rychle plesniví. Stránky by se daly vytrhat, ale nenašel jsem ho. Trhat pevný, jemný kov záznamového svitku, odolného proti rozkladu, bylo nemožné, a oblečení taky nenabídlo žádnou možnost. Ve zvláštní venušská atmosféře bych se neobešel bez spolehlivého koženého obleku, a prádla jsem měl na sobě vzhledem ke klimatu minimálně.
Pokusil jsem s vyždímaným blátem pomazat hladkou neviditelnou zeď, ale bahno steklo stejně rychle, jako když jsem předtím zkoušel výšku zdí. Nakonec jsem vytáhl nůž a zkusil vyrýt do sklovitého povrchu rýhu - něco, co bych nahmatal, i když značku nebudu zdálky vidět. Nebylo to k ničemu, protože ostří nezanechalo na tom neuvěřitelném neznámém materiálu nejmenší škrábanec.
Nešťastný z marných pokusů nechat stopu jsem znovu začal popaměti hledat cestu do kruhové střední místnosti. Zdálo se, že je snazší vracet se než hledat určitý vytyčený směr ven, ale teď jsem měl potíž i s cestou zpátky. Tentokrát jsem si poznačil na svitek každou odbočku, kterou jsem udělal - kreslil jsem si hrubý náčrt své cesty a zaznamenával si všechny odbíhající chodby. Šlo to k zbláznění pomalu, když jsem všechno musel zjišťovat rukama, a možnost, že se spletu, byla nekonečně veliká; věřil jsem ale, že se mi to vyplatí.
Dlouhý venušský soumrak pokročil, když jsem se dostal do středové místnosti, ale pořád jsem měl naději, že se dostanu ven dřív, než bude úplná tma. Srovnal jsem si záznam s tím, co jsem si pamatoval, našel jsem původní chybu a znovu jsem se s důvěrou vydal podél neviditelných zdí. Stáčel jsem se více doleva než při předchozích pokusech a snažil jsem se sledovat odbočky podle záznamu pro případ, že zase dělám chybu. V houstnoucím šeru jsem hledal směr, teď určený odporným mrakem masařek. Nepochybně to nebude dlouho trvat a na hladinu bláta se vynoří bahnatky, aby příšernou práci dokončily. S nechutí jsem se blížil k tělu, chystal jsem se je překročit, náhlý náraz do zdi mi však pověděl, že jsem znovu zabloudil.
Teď jsem poznal, že jsem ztracený. Stavba byla příliš komplikovaná, než aby se dala rychle pochopit, a já se budu muset pořádně potrápit, než se vymotám ven. Ještě pořád jsem se chtěl dostat na suchou zem, než se úplně setmí; vrátil jsem se ještě jednou doprostřed a začal s víceméně bezcílnou sérií pokusů a omylů - a při světle baterky jsem si dělal poznámky. Když jsem rozsvítil, se zájmem jsem si všiml, že nevidím nikde odraz - ani to nejmenší zablesknutí - na průhledných zdech okolo. To jsem ale čekal, protože slunce se na té zvláštní hmotě neodrazilo ani jednou.
Pořád jsem se potácel dokola, když nastala noc. Hustá mlha zakryla většinu hvězd a planet, ale Země byla krásně vidět jako zářící, modrozelený bod na jihovýchodě. Bylo právě po opozici, v teleskopu by byl na ni nádherný výhled. Když se mlha ještě víc protrhla, rozeznal jsem vedle ní dokonce Měsíc. Mrtvé tělo - můj jediný záchytný bod -jsem neviděl, tak jsem dotápal s několika odbočkami do středu.
Nakonec jsem se musel vzdát vyhlídky na spánek na suché zemi. Až do rána se nedalo nic dělat, přemýšlet jsem mohl i tady. Polehávání v bahně nebylo nic příjemného, ale v koženém obleku se to dá vydržet. Na minulých výpravách jsem spal i za horších podmínek a z vyčerpání mě přešla i nechuť.
Tak jsem tady, dřepím v bahně v prostřední místnosti a dělám si při baterce poznámky. Je skoro legrační, do jaké divné, neobvyklé bryndy jsem se dostal. Ztratil jsem se v domě bez dveří - v domě, který nevidím! Určitě hned ráno se odtud dostanu, nejpozději odpoledne musím být zpátky na Terra Nova i s krystalem. Je to krasavec - jak se leskne i ve slabém světle baterky. Vyndal jsem ho z kapsy, abych ho prohlédl. Přestože jsem unavený, nechce se mi spát, píšu už hodně dlouho. Musím toho teď nechat. Nehrozí nebezpečí, že by mě tu domorodci obtěžovali. Nejméně se mi líbí ta mrtvola - naštěstí mě kyslíková maska ušetří nejhoršího. Chlorátové kostky užívám velmi opatrně. Teď si vezmi pár vyživovacích tablet a půjdu spát. Později napíšu víc.
Později - odpoledne, 13. VI.
Mám víc starostí, než jsem čekal. Jsem pořád v budově a budu si muset zatraceně pospíšit a popřemýšlet, jestli chci dneska spát na suché zemi. Dlouho mi trvalo, než jsem usnul, a dneska jsem se

probudil málem v poledne. Klidně bych spal dál, kdyby se slunce nedostalo skrz mlhu. Na mrtvolu byl nehezký pohled - hýbaly s ní bahnatky a kolem se vznášel mrak masařek. Cosi strhlo přilbu z obličeje, bylo lepší vůbec se tam nedívat. Byl jsem vděčný, že mám masku, když jsem si situaci uvědomil. Nakonec jsem se otřepal a vyklepal bahno, vzal si pár tablet a založil novou chlorátovou kostku do elektrolyzéru masky. Kostky používám pomalu, ale je škoda, že jsem si jich nevzal s sebou víc. Vyspaný jsem se cítil mnohem lépe a myslel jsem, že se z budovy dostanu velmi rychle.
Když jsem se podíval na poznámky a nákresy, které jsem si načrtl, zaujalo mě, kolik je tu chodeb a jak lehké je udělat základní chybu. Ze šesti východů ze středové místnosti jsem si vybral tu, o které jsem měl za to, že jsem jí vstoupil dovnitř - řídil jsem se přitom odhadem podle oka. Když jsem stál přesně ve vchodu, mrtvola vzdálená padesát yardů byla v přímce s určitým lepidendronem ze vzdáleného lesa. Teď to vypadalo, že takový pohled nemusí být dostatečně přesný - malá vzdálenost těla způsobila, že rozdíly ve směru vzhledem k obzoru byly stejně malé, i když jsem se díval z vedlejších východů. Ke všemu ten strom se příliš nelišil od ostatních lepidendronů na obzoru.
Když jsem tento závěr ověřoval, zjistil jsem se zlostí, že si nemůžu být jist, který ze tří východů je ten pravý. Copak jsem při každém pokusu prošel jinou sítí chodeb? Tentokrát se přesvědčím. Napadlo mě, že sice nemůžu nechávat stopy, ale značku tu nechat můžu. Bez obleku se neobejdu, ale -protože mám husté vlasy - můžu postrádat přilbu; byla dost velká a lehká na to, aby zůstala na hladině bahna. Sundal jsem tedy polokouli z hlavy a položil ji u jednoho vchodu - toho vpravo ze tří, které musím vyzkoušet. Šel jsem chodbou s nadějí, že je to ta správná; opakoval jsem si, které odbočky se mi vybavují, neustále jsem se díval do poznámek a dělal si nové. Kdybych se nedostal ven, budu systematicky zkoušet všechny možné varianty; a když se to nepovede, prohledám stejným způsobem chodby vedoucí z druhého vchodu - a jestli to bude nutné, dojdu až ke třetímu. Dříve nebo později musím narazit na stezku, k východu, musím být ale trpělivý. I v tom nejhorším případě se dostanu na volnou planinu včas, abych se vyspal v suchu.
Momentální výsledky mi trochu sebraly odvahu, i když mi pomohly vyloučit vchod po pravé straně za pouhou hodinu. Z této chodby patrně vychazel a jenom síť slepých uliček, které Všechny končily daleko od mrtvého těla; a velmi brzy jsem viděl, že toho jsem si předchozího odpoledne nevšiml. Stejně jako předtím jsem však snadno našel cestu doprostřed.
Asi v jednu hodinu odpoledne jsem posunul přilbu ke druhému vchodu a začal zkoumat chodbu za ním. Zpočátku jsem myslel, že poznávám odbočky, ale brzy jsem se ocitl v úplně neznámé spleti cest. Nemohl jsem se k tělu dostat a tentokrát to vypadalo, že jsem odříznutý i od středové místnosti, i když jsem měl zato, že jsem si psal každý pohyb, který jsem udělal. Zdálo se, že tu jsou záludné zatáčky a křižovatky, příliš jemné, než abych je dokázal zachytit hrubými nákresy, a mě se začal zmocňovat vztek a zoufalství. S trpělivostí určité nakonec vyhraju, jenomže můj průzkum bude muset být daleko podrobnější, neúnavný a dlouhodobý.
Ve dvě hodiny jsem stále ještě marné bloudil chodbami - prohmatával jsem se vpřed, stále se ohlížel střídavé po přilbě nebo mrtvém těle, a s klesající důvěrou si zapisoval poznámky na svitek. Proklínal jsem hloupost a jalovou zvědavost, které mé zatáhly do spleti neviditelných zdí. Uvědomoval jsem si, Že kdybych stavbu nechal na pokoji a vrátil se zpátky hned poté, když jsem vzal krystal, byl bych tecf v bezpečí na Terra Nova.
Najednou mě napadlo, že bych se , mohl pomocí nože podkopat pod neviditelnými zdmi a tak se dostat nejkratší cestou ven - nebo aspoň do chodby, která ven vede. Neměl jsem představu, jak hluboko má budova základy, ale všudypřítomné bahno naznačovalo, že tu není žádná podlaha, jenom půda. Postavil jsem se čelem ke vzdálené a stále strašnější mrtvole a začal horečně rýt do země širokou, ostrou čepelí nože.
Do hloubky asi šesti palců sahalo polotekuté bahno, to však najednou zhoustlo. Zdálo se, že spodní vrstva půdy má jinou barvu - nasedly jíl, trochu podobný tomu, co se vyskytuje poblíž severního pólu Venuše. Jak jsem se prokopával blíž k neviditelné bariéře, viděl jsem, že zem je stále tvrdší. Vodná té bahno stékalo do jámy stejně rychle, jako jsem jíl vyrýval, ale přesto jsem se do něho stále nořil a pracoval. Kdybych dokázal vysekat pod zdí jakýkoli průchod, bahno by mě nezadrželo.
V hloubce asi tří stop však půda byla už tak tvrdá, že jsem kopal velmi pomalu. S tak houževnatým

materiálem jsem se nikdy dřív nesetkal, dokonce ani na této planetě. Nožem jsem sekal a Štípal pevně udusaný jíl; úlomky,.
které jsem vytáhl, vypadaly jako kameny nebo kousky kovu. Nakonec se podloží štípat ani sekat nedalo; musel jsem s prací skončit, spodní hrany zdi jsem ale nedosáhl.
Hodinu jsem se snažil, všechno bylo marné, navíc jsem spotřeboval spoustu energie a musel jsem si vzít zvláštní dávky vyživovacích tablet a založit novou chlorátovou kostku do kyslíkové masky. Znamenalo to také přestávku v každodenním průzkumu, protože jsem pořád příliš slabý na to, abych mohl chodit.
Když jsem si očistil ruce a paže z nejhoršího bahna> sedl jsem si, abych napsal tyto záznamy - opírám se o neviditelnou zeď zády k mrtvole.
Tělo se už hýbe nejrůznější havětí -zápach přivábil slizké akmany ze vzdálené džungle. Všiml jsem si, že mnoho efješů rostoucích na planině natahuje nekrofágní tykadla směrem k mrtvole, pochybuji ale, že jsou tak dlouhá, aby tam dosáhla. Bylo by dobré, kdyby se tu objevil nějaký opravdu masožravý tvor, třeba skoráš, protože by mě mohl ucítit a proběhl by chodbami ke mně. Taková zvířata mají zvláštní smysl pro orientaci. Mohl bych je pozorovat, jak se blíží, načrtnout si přibližně, kudy běží, pokud se jim nepodaří dostat se ke mně napoprvé. To by také byla velká pomoc. Kdyby se ke mně přece jenom dostal, s pistolí bych se s ním lehce vypořádal.
To jsou ale přehnané naděje. Až dopíšu, budu odpočívat trochu déle, a potom budu zase trochu chodit. Jakmile se dostanu do středové místnosti - což by mělo být snadné -, zkusím vchod úplně vlevo. Snad se mi nakonec podaří dostat se ven do setmění.
Noc-13. VI.
Další potíže. S útěkem budu mít pekelnou svízel, protože se objevily problémy, které jsem vůbec nečekal. Další noc v bahně a zítra mám na krku boj. Zkrátil jsem si odpočinek, vstal a tápal chodbami už od čtyř. Asi za patnáct minut jsem došel do středové místnosti a posunul přilbu, aby označila poslední ze tří možných vchodů. Vyrazil jsem, připadalo mi, že cesta je nějak známá, ale v pěti minutách mě vzburcoval pohled, který mě zdrtil tak, že to ani neumím popsat.
Ze vzdáleného lesa za planinou se vynořila skupina pěti nebo šesti odporných lidojesterů. Na tu dálku jsem je nemohl přesně rozeznat, ale připadalo mi, že se zastavili, obrátili se k lesu a dělali jakési posunky, a potom se k nim přidal další tucet. Celá skupina se pak vydala přímo k neviditelné budově; když se blížila, pozorné jsem ji studoval. Nikdy dřív jsem ty bytosti neviděl zblízka jinak„ než mezi rychlými stíny v džungli.
Na pohled se podobaly plazům^ i když jsem věděl, že je to povrchní podoba, protože zdejší bytosti nemají nic společného s pozemským životem. Když se dostaly blíž, už mi tak plazovité nepřipadaly až na plochou hlavu a zelenou, slizkou, jakoby žabí kůži. Kráčely vzpřímeně na zvláštních pevných pahýlech, jejich přísavky v bahně vydávaly podivné zvuky. Byli to průměrní jedinci, asi sedm stop vysocí, se čtyřmi dlouhými, provazcovitými hradními tykadly. Pohyby tykadel -pokud Foggovy, Ekbergovy a Janatovy teorie mají pravdu, o čemž jsem dříve pochyboval, ale teď tomu pomalu věřím - ukazovaly, že se bytosti domlouvají.
Vytáhl jsem plamenomet a připravil se na tvrdý souboj. Nepřítel byl v přesile, ale zbraň mi dávala určitou výhodu. Jestli bytosti budovu znají, přijdou si pro mě, a to by byl klíč, jak se dostat ven; to by udělali i masožraví skoráši. Bylo skoro jisté, že mě napadnou; i když krystal v mojí kapse nemohly vidět, cítily jeho blízkost zvláštním smyslem.
K mému velkému překvapení na mě ale nezaútočily. Místo toho se rozdělily a utvořily kolem mě velký kruh - v takové vzdálenosti, podle které jsem poznal, že se tisknou k neviditelným zdem. Stály tam v kruhu kolem, dívaly se na mé tiše a zkoumavě, hýbaly tykadly, občas kývly hlavou a pokynuly horními končetinami. Po chvíli jsem viděl, že z lesa přicházejí další lidoještěři, jdou sem a připojují se ke zvědavé skupině. Ti, kteří byli nejblíž mrtvole, na ni jenom zběžné pohlédli, jinak se jí nezabývali. Byl to hrozný pohled, ale lidoj estery to vůbec neznepokojilo. Sem tam některý z nich prackou nebo tykadly odehnal mouchu, nebo přísavkami na pahýlech rozmáčkl akmana, sifiklakla nebo natažené erješe.
Jak jsem se ohlížel po groteskních a nečekaných vetřelcích a neklidně přemýšlel o tom, proč mě nenapadli hned, opustila mé najednou veškerá vůle a energie, abych pokračoval v hledání cesty ven. Opřel jsem se bezvládně o neviditelnou zeď chodby, ve které jsem zrovna stál, a nechal myšlenky, aby

spřádaly řetězce nejdivočejších spekulací. Stovka tajemství, která mě dřív překvapovala, najednou měla nový> zlověstný význam, a na mé sedla neovladatelná hrůza, jakou jsem dřív nezažil.
Myslím, že jsem zjistil, proč ty odporné bytosti kolem mě postávaly a čekaly. Myslím taky, že jsem nakonec rozluštil tajemství průhledné stavby. Vábivý krystal, který jsem měl, tělo muže, který ho měl přede mnou - to všechno začalo nabývat temný a výhružný smysl.
Vůbec to nebyl řetěz obyčejných náhod, díky kterým jsem se ztratil v neviditelných nezastřešených chodbách. Vůbec ne. Nepochybně to místo bylo opravdové bludiště - labyrint, který postavili ti ďáblové, jejichž zručnost a schopnosti jsem zatraceně podcenil. Mohl jsem to tušit dřív, kdyžV jsem věděl, jak dovední jsou v architektuře? Účel stavby byl jasný. Byla to past - past určená k odchytu lidí, s krystalem jako návnadou. Ty plazovité bytosti ve válce proti zlodějům krystalů sáhly ke strategii a použily naši chamtivost proti nám.
Dwight - pokud rozkládající se tělo patřilo skutečně jemu - byl obětí. Určitě ho chytili pár dní před tím, a on už nenašel cestu zpátky. Nedostatek vody ho nepochybně přivedl k šílenství a možná spotřeboval i chlorátové kostky. Maska mu asi nespadla náhodou. Pravděpodobnější byla sebevražda. Než by čekal na pomalou smrt, vyřešil situaci tak, že shodil masku a nechal smrtelnou atmosféru, ať s ním skoncuje hned. Strašná ironie jeho osudu byla v tom, že zůstal ležet pár kroků od východu, který se mu nepodařilo najít. Kdyby hledal o minutu déle, zachránil by se.
A teď jsem v pasti, stejně jako byl on. V pasti, stádo zvědavců okolo na mě civí a vychutnává kaši, do které jsem se dostal. To pomyšlení mě dohánělo k šílenství a jak se mě zmocňovalo, popadl mě záchvat paniky a já jsem se bezcílně rozběhl neviditelnými chodbami. Na několik vteřin se ze mě stal maniak - potácel jsem se, klopýtal, otloukal se o neviditelné zdi, a nakonec jsem se bez dechu sesunul do bahna, jako rozedraná hromada krvácejícího masa bez rozumu.
Pádem jsem se trochu vzpamatoval, takže když jsem se vyškrábal na nohy, zase jsem viděl jasně a dokázal jsem uvažovat. Pozorovatelé kolem kývali tykadly ve zvláštním, nepravidelném rytmu, který vypadal jako zlomy siný, nepřátelský smích; když jsem vstal, divoce jsem jim zahrozil pěstí. Zdálo se, že moje gesto vyvolalo další strašné veselí. Pár z nich je neohrabaně napodobilo zelenavými horními končetinami. Zastyděl jsem se, pokusil jsem se spočítat, jaké mám možnosti a zhodnotit situaci.
Koneckonců jsem na tom nebyl tak zle jako Dwight. Na rozdíl od něho jsem věděl, o co jde, byl jsem předem varován, předem ozbrojen. Měl jsem důkaz, že k východu se nakonec dá dojít, takže nebudu jako on upadat předčasně do zoufalství. Tělo - nebo kostra, která brzy zbude - bylo pořád přede mnou jako ukazatel hledaného východu, a když budu zatraceně trpělivý, dostanu se nakonec ven, pokud si budu dostatečně dlouho inteligentně počínat.
Měl jsem ale tu nevýhodu, že mě obklopili ti plazovití mizerové. Teď, kdy už jsem věděl, jaký účel past má -neviditelný materiál prozradil vědu a technologii vyspělejší než pozemskou - nemohl jsem už podceňovat inteligenci a schopnosti mých nepřátel. Na útěku bych měl dost problémů, i když mám plamenomet. I kdybych měl odvahu a byl rychlý, nepochybně mě na dlouhém útěku uvidí.
Nejdřív se ale musím dostat ven - musí se mi podařit navnadit nebo vyprovokovat některou stvůru, aby se ke mně vydala. Když jsem si připravoval pistoli ke střelbě a počítal, jak jsem na tom se zásobou munice, napadlo mě vyzkoušet, jak by plamen účinkoval na neviditelné zdi. Ze bych přehlédl tak prostý způsob, jak utéct? Neměl jsem žádnou představu o chemickém složení průhledné bariéry, a bylo možné, že by ji jazyk plamene rozkrojil jako máslo. Vybral jsem si místo směrem k mrtvole, pečlivě jsem zblízka zamířil a špičkou nože zkoušel, jaký účinek na zeď oheň má. Nic se nezměnilo. Viděl jsem, jak se plamen roztříštil, když narazil na povrch, a v té chvíli jsem si uvědomil, že moje naděje byly marné. K východu mě dovede jenom dlouhé, únavné hledání.
Spolkl jsem další vyživovací tabletu a vložil novou chlorátovou kostku do elektrolyžéru; znovu jsem si vzpomněl, co jsem původně chtěl dělat: vrátit se do středové místnosti a začít nanovo. Neustále jsem nahlížel do poznámek a psal si nové - vybíral jsem si jednu špatnou odbočku za druhou, ale potácel jsem se zoufale dopředu, dokud odpolední světlo nezeslábló. Při pochodu jsem se občas podíval po tichém kruhu výsměšných pohledů a všiml jsem si, že se diváci postupně mění. Neustále se někteří vraceli do lesa a na jejich místa přicházeli jiní. Čím více jsem přemýšlel o jejich taktice, tím mene se mi líbili, protože mě napadlo, proč.to dělají. Mohli se do mě pustit kdykoliv, ale vypadalo to, že se radši dívají, jak se

snažím utéct. Musel jsem z toho jedině usoudit, že sejmi takové představení zamlouvám -ještě víc jsem se teď děsil možnosti, že jim padnu do rukou.
Když se setmělo, přestal jsem s hledáním a posadil se' do bláta, abych si odpočinul. Píšu ve světle baterky, za chvíli zkusím usnout. Doufám, že zítra budu venku, protože v lahvi už je vody na dně a lakolové tablety jsou ubohou náhražkou za vodu. Nechtělo by se mi zkoušet vlhkost z bahna, protože voda z blat se dá pít, jenom když je destilovaná. Proto jsme také do oblastí žlutého jílu zaváděli tak dlouhé vodovodní potrubí - nebo jsme čekali na déšť, když nás ti mizerové našli a potrubí poškodili. Už také nemám moc chlorátových kostek, musím se snažit snížit spotřebu kyslíku, pokud to bude možné. Moje odpolední pokusy s podhrabáváním a potom ten záchvat paniky stály nebezpečně mnoho vzduchu. Zítra omezím fyzickou námahu na nejnutnější minimum, pokud nenarazím na plazy a nebudu se muset s nimi seprat. Musí mi zůstat dost chlorátu pro cestu zpátky na Terra Nova. Moji nepřátelé jsou stále nablízku; vidím kolem sebe kruh mihotavých pochodní. Z těch světel jde hrůza, nemůžu kvůli nim spát,
Noc -14. VL
Celý další den hledání a pořád Žádný východ! Začínám se strachovat, jak to bude s vodou, protože v poledne jsem vypil z lahve poslední kapku. Odpoledne sprchlo, vrátil jsem se do středové místnosti pro přilbu, kterou jsem tam nechal jako značku - použil jsem ji jako misku a získal tak asi dva šálky vody. Většinu jsem vypil, ale zbyteček jsem nalil do lahve. Lakolové tablety žízeň trochu potlačují, doufám, Že v noci bude zase pršet. Nechávám teď přilbu obrácenou, aby zachytila všechno, co padá shůry. Vyživovacích tablet taky nemám nejvíc, ale není jich ještě nebezpečné málo. Od nynějška snížím dávky na polovinu. Starost mi dělají jenom chlorátové kostky, protože i když se nijak zvlášť nenamáhám, pro celodenní chůzi jich spotřebuji nebezpečně mnoho; cítím se slabý, jak usilovné hospodařím s kyslíkem a mám stále větší žízeň. Když omezím potravu, budu se asi cítit ještě hůř,
Na tom labyrintu je něco prokletého - něco záhadného. Přisahal bych, že jsem při mapování určité odbočky vyloučil, jenomže každý nový pokus mým předpokladům odporuje. Nikdy předtím jsem si neuvědomil, jak ztracení jsme bez vizuálních orientačních bodů, Slepec by na tom byl líp - ale pro většinu z nás je králem smyslů zrak. Bezvýchodné tápání má za výsledek jenom to, že mi odvahy stále ubývá. Teď už chápu, jak se musel cítit chudák Dwight. Zbyla z něho už jenom kostra, sifiklakové, akmani a masařky už jsou pryč, EfjeŠi trhají kožený oblek na kousky, rostou rychleji, než jsem myslel. A celou dobu kolem bariéry stojí a střídají se diváci, civí na mé, smějí se mi a baví se tou mizérií, ve které jsem se ocitl. Ještě jeden den a zblázním se, pokud nepadnu vyčerpáním.
Nedá se ale nic dělat než vytrvat. Dwight by se byl dostal ven, kdyby vydržel o minutu déle. Je také možné, že někdo z Terra Nova mé brzo půjde hledat, i když jsem pryč teprve třetí den. Strašně mé bolí svaly, nemůžu si ale do toho hnusného bahna lehnout a odpočívat. Minulou noc, přestože jsem byl strašně unavený, jsem spal jen chvílemi, a bojím že, že dnes v noci to nebude o nic lepší. Žiju v nekonečné noční můře - na hranici bdění a snu, ale nejsem ani doopravdy vzhůru, ani nespím. Ruce se mi třesou, teď už nemůžu dál psát. Kruh pochodní kolem mě je strašidelný.
Pozdě odpoledne -15, VI.
Velký pokrok! Vypadá to dobře. Jsem velmi slabý, do rána jsem moc nespal. Pak jsem podřimoval až do poledne, vůbec jsem si ale neodpočinul. Nepršelo, žízní jsem hrozně zesláblý. Snědl jsem vyživovací tabletu navíc, abych mohl chodit, ale bez vody je to skoro k ničemu. Zkusil jsem trochu vody z bláta, ale bylo mi příšerně zle a měl jsem pak ještě větší žízeň než předtím. Musím šetřit chlorátové kostky, takže se skoro dusím nedostatkem kyslíku. Většinou moc chodit nemůžu, ale bahnem se plazit dokážu. Kolem druhé hodiny odpoledne jsem měl pocit, že některé chodby poznávám, a dostal jsem se hodně blízko k mrtvole - nebo kostře -, blíž, než jsem byl při předchozích pokusech. Jednou jsem sešel do slepé uličky, ale objevil jsem hlavní stezku za pomoci mapy a poznámek. Je nešikovné, že těch poznámek je tolik. Určité už zabraly tri stopy záznamového svitku, musím se na dlouho zastavovat, abych je prošel. V hlavě mi hučí žízní, vyčerpáním a nedostatkem vzduchu, těžko chápu všechno, co jsem si psal. Ty zatracené zelené potvory na mé pořád hledí, chechtají se těmi svými tykadly a někdy dělají posunky, jako by se bavily vtipem, kterému nemůžu rozumět.
Asi ve tri hodiny jsem se dostal trochu do tempa. Našel jsem průchod, na který jsem podle mých poznámek předtím nenarazil; a když jsem ho zkusil, zjistil jsem, že se plazím v kruhu ke kostře obalené

šlahouny. Sledoval jsem jakoby spirálu, hodné podobnou té, kterou jsem se poprvé dostal do středové místnosti. Kdykoli jsem došel k pobočnému průchodu nebo rozcestí, snažil jsem se udržet směr co nejvíc podobný původní trase. Jak jsem se tak v kruhu blížil ke svému strašidelnému orientačnímu bodu, pozorovatelé začali divočeji gestikulovat a bez hlesu se vysmívat. Zřejmě v mém postupu viděli cosi pochmurně zábavného - nejspíš jim bylo jasné, jak bezmocný budu, až na ně narazím. Nechal jsem je, ať se baví; i když jsem si uvědomoval, jak hrozně jsem zesláblý, připravil jsem si plamenomet a všechny zásobníky, abych se přes tu zlomyslnou ještěří falangu dostaL
Naděje vystoupila vysoko, na nohy jsem se však nezvedl. Bylo lepší zatím se plazit a Šetřit síly na střetnutí s lidoještéry. Postupoval jsem velmi pomalu, nebezpečí, že zahnu do slepé chodby, bylo velké, zdálo se ale, že stále mířím ke svému cíli z kostí. Úspěch mi dodal sil, zapomněl jsem pro tu chvíli na bolest, žízeň a skrovnou zásobu chlorátových kostek. Stvůry se teď všechny shromáždily kolem vchodu - gestikulovaly, poskakovaly a smály se svými tykadly. Uvědomil jsem si, že brzo se utkám s celou hordou - a možná se zbraněmi, které si donesly z lesa.
Jsem teď už jenom několik yardů od kostry, čekám chvíli, než vyjdu ven a začnu se probíjet tou odpornou bandou. Věřím, že s poslední špetkou sil je rozpráším, bez ohledu na počet, protože pistole je obrovsky výkonná. Pak se utábořím na suchém mechu na okraji planiny a ráno mé Čeká únavný pochod džunglí na Terra Nova. Jak budu rád, až znovu uvidím živého člověka a lidská obydlí. Zuby lebky svítí a strašné se šklebí.
Navečer -15, VI
Hrůza a zoufalství. Zase všechno špatně! Po předchozí odbočce jsem se stále blížil ke kostře, ale náhle jsem narazil na přepážku. Znovu jsem se spletl, ocitl jsem se tam, kde jsem byl před třemi dny, při prvním marném pokusu opustit bludiště. Nevím, jestli jsem řval nebo ne - asi jsem byl příliš slabý na to, abych vydal nějaký zvuk. Jenom jsem dlouho ležel v bahně, zatímco ty zelené bestie venku skákaly a smály se a gestikulovaly.
Po chvíli jsem se trochu sebral. Žízeň, slabost a dusnost mé rychle zmáhaly, s poslední Špetkou síly jsem založil chlorátovou kostku do elektrolyzéru - už bez starostí a bez ohledu na to, že bych potřeboval další pro cestu na Terra Nova. Čerstvý kyslík iné mírně osvěžil, mohl jsem se rozhlédnout pozorněji.
Vypadalo to, že jsem zůstal trochu dál od ubohého Dwighta než při prvním zklamání, a malátně jsem přemýšlel, jestli jsem se ocitl v jiné chodbě, trochu vzdálenější. Se stínem naděje jsem se pracně sunul dopředu -ale po několika stopách jsem narazil na slepou stěnu stejné jako předtím.
Takže to byl konec. Za tri dny jsem nikam nedošel, nemám už sil. Brzo se zblázním žízní, nemám už chlorátové kostky na zpáteční cestu. Ještě mé trochu zajímá, proč se ty stvůry tak namačkaly kolem vchodu, když se mi vysmívaly. To asi patřilo k frašce -abych si myslel, že se blížím k východu, o kterém věděly, že neexistuje.
Už dlouho nevydržím, rozhodl jsem se ale, že nebudu věci urychlovat jako Dwight. Jeho šklebící se lebka je obrácená ke mně, otočily ji šlahouny efješů, které hltají kožený oblek. Strašidelný pohled prázdných očních důlků je horší než civění těch ještěřích stvůr. Jako mi ty mrtvé, rozšklebené bílé zuby vyhrožovaly. Budu ležet v bahně úplně tiše a nastřádám všechny síly. Záznam. - doufám, že se dostane do rukou těch, kdo pro mě přijdou, a varuje je - bude brzy u konce. Až dopíšu, budu dlouho odpočívat. Pak, to už bude dost tma na to, než aby ty příšery dobře viděly, seberu všechny svoje rezervy a pokusím se přehodit záznamový svitek před zeď a příchozí chodbu na pláň venku. Musím si dát pozor, abych házel doleva, aby zpráva nedopadla k té poskakující bandě, co mě s takovou radostí obléhá. Možná se svitek na věky ztratí v bahně -možná ale dopadne do nějakého roští a nakonec se dostane do lidských rukou. Pokud ho někdo bude číst, doufám, že bude víc než varováním před pastí. Snad bude poučením pro naši rasu, aby nechávala zářící krystaly tam, kde jsou. Patří jenom Venuši. Naše planeta je tak nutně nepotřebuje, a já jsem přesvědčen, že tím, že jsme se snažili krystaly získat, jsme porušili nějaký tajuplný, neznámý zákon - zákon pochovaný hluboko v tajemném vesmíru. Kdo může říct, jaké temné, mocné, nepředstavitelné síly mohou vyvolat ti ještěři, kteří hlídají tak zvláštním způsobem své poklady? Dwight a já už jsme zaplatili, stejně jako platili a budou platit jiní. Možná ale, že taková ojedinělá úmrtí jsou jenom předehrou hrůz, které teprve přijdou. Nechme Venuši, co patří jenom Venuši.
Jsem už hodně blízko smrti a bojím se, že až se setmí, nedokážu svitek vyhodit. Jestli se to nepovede,

dostane se do rukou lidoještěrům a ti nejspíš poznají, o co jde. Nebudou chtít, aby byl někdo před labyrintem varován -nepochopí, že moje zpráva je také jejich obhajobou. Jak se blíží konec, cítím stále větší mír. Kdo může říct, jestli ve škále kosmického jsoucna stojí ten či onen druh výše, nebo se blíží nejrozšířenější organické normě - jejich, nebo můj?
Vytáhl jsem z kapsy krystal, abych se na něj v posledních chvílích podíval. Září krutě a hrozivě v červených paprscích umírajícího dne. Přešlapující horda si ho všimla, gesta se změnila, nerozumím jim. Nechápu, proč pořád zůstávají shluklí kolem vchodu, místo aby šli blíž k průhledné stěně.
Slábnu a už nemůžu psát. Všechno se kolem mě točí, vědomí ale ještě neztrácím. Dokážu svitek přehodit přes zeď? Krystal tak září, i když soumrak houstne.
Tma. Jsem velmi slabý. Tamti se mi pořád smějí a přešlapují kolem vchodu, zapálili ty svoje zatracené pochodně.
Jdou pryč? Zdálo se mi, že slyším nějaký zvuk… na nebije světlo…
ZPRÁVA WESLEYHO P. MILLERA, KOMISAŘE SKUPINY A, VENUS CRYSTAL CO. (TERRA NOVA, NA VENUŠI 16. VI)
Náš průzkumník A-49, Kenton J. Stanfield, 5317 Marshall Street, Richmond, Va., odešel z Terra Nova brzy dne 12. VI* na krátkodobou cestu vytyčenou detektorem. Návrat plánován 13. nebo 14. Neobjevil se do večera 15., vypraveno tedy letadlo FR-58 s pěti muži pod mým velením, odlet v 8 večer, trasa určená detektorem. Střelka nevykazovala změn proti dřívějšímu měření.
Sledovali jsme trasu k Eryxské vysočině, celou cestu byly zapojeny silné reflektory. Trojhlavňové plamenomety a D-zářiče by rozehnaly průměrnou nepřátelskou sílu domorodců nebo nebezpečnou skupinu masožravých skorášů.
Nad otevřenou plání Eryxu jsme zahlédli skupinu pohybujících se světel, poznali jsme, že patří pochodním domorodců. Když jsme se přiblížili, rozprchli se do lesa. Bylo jich něco mezi sedmdesáti až stem. Detektor označil krystal na místě, kde byli domorodci. Snesli jsme se níž, reflektory zachytily jakési předměty ležící na zemi. Kostru omotanou eſješem a ve vzdálenosti 10 stop neporušené tělo. Sestoupili jsme letadlem až k tělům, okraj křídla však narazil na neviditelnou překážku.
K tělům jsme se blížili pěšky, došli jsme brzy k hladké, neviditelné bariéře, která nás velmi překvapila; když jsme se podle hmatu dostávali k tělu, narazili jsme na vchod, za kterým byl prázdný prostor s dalším vchodem, vedoucím ke kostře. Rostliny sice zlikvidovaly oblek, vedle však zůstala očíslovaná kovová přilba, patřící společnosti. Byl to průzkumník B-9, Frederick N. Dwight z Koenigovy divize, který odešel z Terra Nova před dvěma měsíci za dlouhodobým posláním.
Mezi kostrou a neporušeným tělem byla další zeď, ale druhého muže jsme snadno identifikovali jako Stanfielda. V levé ruce držel záznamový svitek a v pravé ruce pero, vypadalo to, že v okamžiku smrti ještě psal. Neviděli jsme žádný krystal, ale detektor ukazoval, že u Stanfieldova těla je jeden velký kus. Dalo nám dost práce, než jsme se ke Stanfieldovi dostali, ale nakonec se nám to podařilo. Tělo bylo ještě teplé a velký krystal ležel vele něj, zabořený do řídkého bahna. Ihned jsme začali studovat záznamový svitek, který měl v levé ruce, a připravili jsme se podniknout kroky, založené na jeho údajích. Obsah svitku tvoří dlouhé vyprávění, které jsme zařadili před tuto zprávu; důležité popisy z vyprávění jsme si ověřili, vysvětlují to, co jsme našli. Závěrečné části záznamu ukazují na rozpad osobnosti, ale není důvod pochybovat o podstatné části záznamu. Stanfield zřejmě zahynul žízní, nedostatkem kyslíku, srdeční námahou a psychickým strádáním. Masku měl na místě, volně produkovala kyslík, i když zásoba chlorátových kostek byla minimální.
Naše letadlo bylo poškozeno, telegrafovali jsme tedy Andersenovi, ať pošle opravný letoun FG-7 s posádkou opravářů a sadou výbušnin. Ráno byl FH-58 opraven a vracel se zpátky s Andersenem, který odvážel obě těla a krystal. Dwighta a Stanfielda pohřbíme na hřbitově společnosti, krystal pošleme příští pozemskou linkou lodí do Chicaga. Později budeme postupovat podle Stanfieldova návrhu -mám na mysli návrh ze starší, rozumnější části zprávy - a přivedeme sem dost vojáků, abychom mohli domorodce vyhladit. Až to tu vyčistíme, budeme moci sbírat krystaly neomezeně.
Odpoledne jsme opatrně zkoumali neviditelnou budovu nebo past za pomoci dlouhého provazu a pro archiv jsme připravili úplný plánek. Útvar na nás udělal velký dojem, pro chemickou analýzu jsme odebrali vzorky hmoty. Tyto znalosti se nám budou hodit, až budeme dobývat další domorodá města.

Diamantové vrtáky typu C neviditelným materiálem proniknou, opraváři už připravují nálože k demolici. Až skončíme, nic tu nezbude. Budova je nebezpečná vzdušné i jiné dopravě.
Když člověk vidí plán labyrintu, zarazí ho ironie Dwightova ale i Stanfieldova osudu. Když jsme se snažili dojít od kostry k druhému tělu, po pravé straně jsme další vstup nenašli, ale Markheim našel vchod z první vnitřní haly asi patnáct stop za Dwightem a čtyři či pět stop za Stanfieldem. Za ním byla dlouhá chodba, kterou jsme zkoumali později, ale po pravé straně této chodby byl další vchod, který vedl přímo k tělu. Stanfield by dosáhl východu, kdyby ušel dvacet dvě nebo dvacet tři stopy, pokud by našel průchod, který ležel přímo za ním - průchod, který v zoufalství a vyčerpání přehlédl.
přeložila L. Bartošková